

Nationaal, Vlaams-Brabant/Brussel

Fjorden down under

NIEUW-ZEELAND VERKENNING VAN FIORDLAND

Machtige bergen, diep uitgesneden fjorden en veel zeedieren: het fjordengebied in het zuiden van Nieuw-Zeeland geeft perfect aan waarom het de moeite loont om naar de andere kant van de wereld te vliegen.

In het uiterste zuiden van Nieuw-Zeeland merk je waarom het land zo populair is bij toeristen die snakken naar rust en natuur

tekst en foto Jan Debackere

Ssstttt. We houden de peddels stil en blijven met onze kajaks dobberen op het rustige water van de Doubtful Sound. De massieve bergen die loodrecht uit het water omhoog komen, vormen imposante honderden meters hoge muren die ons omsluiten. Alleen een klaterende waterval verstoort de rust. Vanaf het water laten we ons overdonderen door de natuur.

Welkom in Fiordland, het immense natuurpark in het uiterste zuiden van Nieuw-Zeeland. Doubtful Sound vormt er samen met een rits andere fjorden een beschermd gebied van 230 kilometer lang en 80 kilometer breed - ongeveer de oppervlakte van het Vlaams Gewest. Een landschap van machtige bergen, in de zon schitterende meren en spectaculaire fjorden doet je van de ene verbazing in de andere vallen.

Doubtful Sound is een van de twee fjorden die je er kunt bezoeken, al is dat allesbehalve een makkie - meteen ook de reden waarom de meeste toeristen hier wegblijven. Vanuit het nietige dorpje Manapouri duurt het eerst een uurtje om per boot Lake Anau over te steken. Vanaf daar kunnen de getrainde wandelaars kiezen voor de Milford Track, een vierdaagse wandeling dwars door het fjordengebied die volgens de meer chauvinistische Nieuw-Zeelanders 'de mooiste wandeling ter wereld' is. Wij kiezen voor een iets rustiger optie en stappen op een busje dat ons hotsebotsend over een krakkemikkige zandweg naar de oevers van Doubtful Sound brengt. Hoewel 'sound' Engels is voor rivierdelta, is het in feite een door een gletsjer uitgegraven fjord.

Terwijl de zon brandt, uitzonderlijk want Fiordland is ook een van de natste gebieden ter wereld, wachten we ongedurig op groen licht om in de klaarliggende kajaks te springen en ons op het water te laten glijden voor een dagje genieten. En genieten wordt het. Van de rust, want behalve een zeldzame visser is er niemand om de stilte te verstoren. Maar vooral ook van de natuur. Terwijl we tussen de rotsen en het regenwoud over het ijskoude water glijden, flitsen enkele kleine Fiordland crested penguins voorbij en passeren we enkele zeehonden die in de zon op rotsen aan het luieren zijn. Wie geluk heeft, kan tijdens de boottocht ook het gezelschap krijgen van de kleine school dolfijnen die in de Doubtful Sound leeft. Een duik in het ijskoude water is de ideale afsluiter van de dag, vooraleer we de terugreis naar Manapouri aanvatten.

In de wat hoger gelegen Milford Sound gaat het er anders aan toe. Milford Sound is ook een fjord en al even indrukwekkend als zijn buur, maar helaas ook veel minder rustig. Iedere dag rijden bussen af en aan om horden toeristen naar Milford Sound te brengen. Hoewel de route als een van de mooiste van Nieuw-Zeeland bekendstaat, rest er hen nauwelijks tijd voor een



tussenstop. In het haventje liggen immers enkele grote cruiseschepen te wachten die hen in nauwelijks twee uurtjes dwars door het fjord varen en terug. Net genoeg om vanaf grote afstand enkele zeehonden te fotograferen en van het landschap te proeven. Onmiddellijk erna springen ze opnieuw de bus op die hen naar hun uitvalsbasis brengt die enkele honderden kilometers verderop ligt.

Wij kiezen voor slow travel. We tanken in Te Anau onze auto vol - benzinestations kom je later niet meer tegen - en beginnen aan onze tocht door de bergen. Een brochure gidst ons naar de mooiste plaatsjes langs de 120 kilometer lange weg die van het ene verbluffende uitzicht naar het andere meandert. We stoppen onder meer voor een lastige klim naar de Key Summit, wandelen door verlaten bossen en vergapen ons aan bloemenvelden in allerlei kleuren. Als we 's avonds Milford Sound bereiken, zijn de bussen al lang weer naar huis en kunnen we op de enige camping die het dorpje rijk is rustig een plaatsje tussen de bomen uitzoeken om onze tent op te slaan.

Ook voor de grote cruiseschepen is er een alternatief: de volgende dag laten we hen links liggen en nemen een van de kleinere boten, waar je maar met een man of twintig op kunt. Niet alleen vermijd je zo veel gedrum, die boten kunnen ook rakelings langs de steile oevers varen. Terwijl een cruiseschip even verderop voorbijvaart, zien wij enkele zeehonden vlak voor onze neus circusnummertjes opvoeren in het water. Even laten voelen we aan den lijve met welke kracht de watervallen van de bergwanden kletteren als we met het bootje tot tegen de oever varen. Klein zijn hoeft niet altijd een nadeel te zijn.

In Nieuw-Zeeland wordt er vaak gediscussieerd welke fjord de mooiste is, Milford Sound of Doubtful Sound. De ene heeft wat meer groen op de bergflanken, de andere is rustiger, maar allebei zijn ze adembenemend mooi. Een keuze maken lijkt onmogelijk. Wie de tijd heeft, bezoekt ze dus best allebei.

De twee fjorden hebben echter allebei een groot nadeel waar iedereen het wel over eens is: de verschrikkelijke zandvliegen. Meer dan ergens anders in Nieuw-Zeeland slagen deze kleine vliegjes er in je het leven zuur te maken. Je ziet ze nauwelijks, maar ze zijn er massaal aanwezig. Zonder goed anti-insectenmiddel krab je je benen weken later nog steeds tot bloedens toe. Ook Sir Ian McKellen, de Britse acteur die na het draaien van de The Lord of the Rings-trilogie een soort niet-officiële ambassadeur van Nieuw-Zeeland werd, kregen ze vaak te pakken. Alleen leerde hij deze 'little buggers' pas kennen toen hij na het filmen Nieuw-Zeeland verder ging ontdekken. 'Indien ze er al tijdens het filmen waren geweest, dan hadden we de Orks op hen losgelaten,' wist hij toen wel.

Voor de Maori's, de oorspronkelijke inwoners van Nieuw-Zeeland, is het echter geen toeval dat de zandvliegen Fiordland teisteren. Volgens een van hun vele mooie legendes loste een van hun goden daar de vliegjes om te verhinderen dat de mensen er al te lang zouden blijven. Alleen op die manier zou de natuurlijke pracht van het fjordengebied bewaard kunnen blijven. En we moeten het toegeven: de zandvliegen kwijten zich uitstekend van hun taak.

Ook voor ons zijn vijf dagen Fiordland en bijhorende zandvliegen voldoende. We zakken verder af naar het uiterste zuiden van Nieuw-Zeeland: via de Southern Scenic Route rijden we naar de Catlins, een groen gebied waar de golvende heuvels uitlopen in ruwe, ongerepte kuststroken. Het doel van onze rit is Porpoise Bay, een kleine baai van enkele honderden meters breed die bijna iedere dag bezoek krijgt van een twintigtal Hector-dolfijnen. De kleine, met uitsterven bedreigde dolfinen komen er vlakbij het strand voedsel zoeken en storen zich zelfs niet aan de

badende mensen. Een uniek fenomeen waar wetenschappers een flinke kluif aan hebben.

De eerste avond hebben we geen geluk, maar de ochtend erna wordt ons geduld beloond. Opeens duiken de dolfijnen op en met de regelmaat van de klok komen ze op enkele meters van de kustlijn weer boven water. Zelden was dolfijnen kijken zo gemakkelijk, en je hoeft er geen tientallen dollars voor te betalen zoals op vele andere plaatsen langs de Nieuw-Zeelandse kusten.

Maar de Catlins is veel meer dan dolfijnen alleen. In het uiterste zuiden van Nieuw-Zeeland merk je opnieuw waarom het land zo populair is bij toeristen die snakken naar rust en natuur: door de uitgestrektheid en de vele mooie plaatsen kun je er in alle rust genieten van de omgeving. Hier geen files, overbezette campings of foeilelijke appartementsgebouwen langs de kustlijn. In Nieuw-Zeeland staat de natuur centraal. Wandelen op lege stranden met alleen het gezelschap van een slapende zeeleeuw of een verdwaalde pinguïn of over verlaten wegen geeft je meer dan voldoende energie om de lange reis naar België aan te vatten.

© Corelio